

Det var här det hände

Friars Point blues

Storstäder som Memphis och Chicago har sin givna plats i blueshistorien, men även mindre orter har satt sina spår där.

Vid den väldiga Mississippifloden och drygt tio mil söder om Memphis ligger Friars Point, ett samhälle med omkring 1 000 invånare. Friars Point har varit betydelsefull som utskräppningshamn för bomull, och viktig även genom färjeförbindelsen med Helena på Arkansas-sidan av floden fram tills att bron Lula–Helena blev klar 1961.

Liksom många andra byar och småstäder fick Friars Point ofta besök av kringfarande musiker, vilka spelade på juke joints, i gathörn och framför butiker. Så har till exempel Muddy Waters berättat att han såg Robert Johnson spela framför Hirsbergs drugstore i Friars Point på 1930-talet, då staden var ett livligt handelscentrum för den omkringliggande landsbygden.

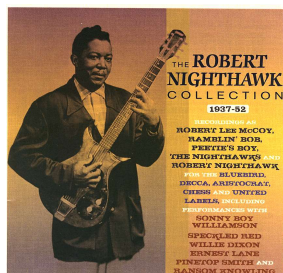
If your man get personal
want you to have your fun
Just come on back to Friars Point, mama
and barrelhouse all night long
(*Traveling riverside blues* – Robert Johnson, 1937)

Slide-eleganten Robert Nighthawk

Även om han sällan stannade länge på samma plats bodde den 1909 födde Robert Nighthawk (Robert Lee McCollum) i flera omgångar i Friars Point. Här ingick han också 1928 sitt första äktenskap, vilket resulterade i sonen Sam som kom att bli blues-trummis med efternamnet Carr.

Robert Nighthawk kom tidigt att lära känna den fyra år yngre Muddy Waters (enligt Muddy redan innan han själv spelat en ton på gitarr) och 1932 spelade Robert Nighthawk vid Muddy Waters första bröllop, där festen blev så vild att den enkla stugans golv gav vika.

Våren 1937 gjorde Nighthawk (under namnet Robert Lee McCoy) sina första skivinspelningar, och tre år senare spelade han in "Friars Point blues":

Still, I ain't gonna worry
and I ain't gonna raise no sand
I'm goin' back to Friars Point
down in sweet ole Dixie Land

Utanför Hirsbergs drugstore i Friars Point brukade bluesmusiker som Robert Johnson, Son House, Johnny Shines och Robert Nighthawk spela.

Robert Nighthawk utvecklade på 1940-talet sin egen blandning av jordnära deltablues och modern storstadsblues. Han sjöng med djup, vemodig stämma och blev erkänd som en framstående och inflytelserik slidegitarrist. Han fick göra förhållandevis få plattor, men efterkrigsinspelningar i Chicago för Aristocrat/Chess av nummer som "Annie Lee blues", "Jackson town girl" och "Black angel blues" är ypperliga exempel på hans högst personliga stil.

Källor

Can't be satisfied – the life and times of Muddy Waters (Robert Gordon, 2002), *The listener's guide to the blues* (Peter Guralnik, 1982), *Robert Nighthawk* (Mike Leadbitter/Blues Unlimited nr 86), samt www.blustrail.org.

Robert Nighthawk dog 1967 i Helena, där han är begravd på Magnolia Cemetery.